

ת"פ 15257/03/19 - מדינת ישראל נגד חיים אברג'יל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 15257-03-19 מדינת ישראל נ' אברג'יל

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז מרכז

נגד

הנאשם: חיים אברג'יל - ת"ז

בשם המאשימה: עו"ד שגיא שגב

בשם הנאשם: עו"ד גיל יואש - משרד עו"ד אלון קריטי

הכרעת דין

ממעוף הציפור

הנאשם כפר בכתב האישום (מתוקן - 3 אישומים). פרשת התביעה התקיימה במלואה - נשמעו עדים והוגשו מוצגים. שמיעת פרשת ההגנה נדחתה מעת לעת, בעיקר לבקשת הנאשם. סופו של יום - בדיון מיום 17.3.21 בחר הנאשם שלא להעיד להגנתו ולהימנע מהבאת עדים, ובאי כוחו החליטו שלא להשמיע סיכומים לענין האשמה, והסתפקו בסיכומי המאשימה.

כתב האישום

1. תמצית אישום מס' 1: ביום 24.7.17 נחקר הנאשם בתחנת משטרת ראשון לציון בחשדות שאינם ממין הענין. במהלך חקירתו החל הנאשם להשתולל וסירב לאפשר העתקת טביעות אצבעותיו. משכך הוחלט לעוצרו. הנאשם

התנגד לניסיון השוטרים לאזוקו, והם נאלצו להורידו בכוח לארץ. פקד תומר ברק (להלן: תומר) ניסה להרגיע את הנאשם, והאחרון בתגובה אחז באפו ובפיו של תומר וסטר בעוצמה בפניו. הנאשם המשיך להתנגד למעצר, אף לאחר שהוזהר כי לא יהיה מנוס משימוש בשוקר חשמלי כנגדו, וכך אכן נעשה. בהמשך לכך צעק הנאשם לעבר השוטרים: "אני אזיין אתכם אם נגעתם באחי באמא שלי... אני אזיין אותם. אני אזיין אחד אחד מהם באמא שלי. היה לי סכין בכיס הייתי עושה בלגן". באותה עת נתפסה בכיסו של הנאשם סכין מתקפלת. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. תמצית אישום מס' 2: ביום 29.12.17 הוזמן אחיו של הנאשם (להלן: האח) למסור עדות בתחנת משטרת ראשון לציון. הנאשם המתין באותה העת עם בני משפחתו באיזור העישון של התחנה. רס"ר חאתם דרויש (להלן: חאתם) הגיע למקום וביקש את הנאשם או מי מבני המשפחה למסור עדות במסגרת חקירתו של האח, כל אחד מהם בנפרד. אז קם הנאשם ממקומו ואמר לחאתם כי "אף אחד לא זז אלא אחרי ששלושתנו ניתן עדות". חאתם ביקש מהנאשם להישאר במקומו, וביקש מחברתו של הנאשם לבוא עמו ולמסור עדות. בתגובה התקרב הנאשם והצמיד את פניו לפניו של חאתם כך שאפיהם נגעו זה בזה. בשלב זה אמר הנאשם לחאתם באופן מאיים, כי בני המשפחה יתנו עדות יחד, שאחרת אף אחד לא יזוז משם. חאתם ביקש מהנאשם להירגע, פן יאלץ לעכבו. בתגובה המשיך הנאשם לצעוק על חאתם: "אתה תתרחק או שאני אעשה לך טפו לאף", ותוך כדי כך ירק בפרצופו. בהמשך עוכב הנאשם בידי חאתם, והמשיך להשתולל. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 רישא לחוק העונשין.

3. תמצית אישום מס' 3: ביום 18.2.18 הגיעו שני עובדים מחברת "פזגז" (להלן: העובדים) כדי להחליף בלון גז בבניין בו מתגורר הנאשם בראשון לציון. על רקע חוסר שביעות רצונו של הנאשם מעבודתם התפתח אירוע אלים במסגרתו צעק הנאשם על אחד העובדים, קילל אותו, זרק עליו פסולת ואבנים אשר כתוצאה מכך נגרמה לאותו עובד חבלה ברגלו. הנאשם התקשר למוקד 100 בטענה כוזבת כי אחד העובדים הרביץ לו. זהו המקום לציון כי המאשימה בחרה שלא לייחס לנאשם עבירות כלשהן בגין חלק זה של האירוע (לרבות גרימת החבלה). האישומים המיוחסים לנאשם כרוכים כל כולם בעבירות כלפי שוטרים, כמפורט להלן.

לאחר שהגיעו למקום השוטרים סמ"ר ויאצסלב קוגון (להלן: ויאצסלב) ורס"ר אורי פלג (להלן: אורי) (יכונו בצוותא: השוטרים) החל הנאשם להשתולל, ניסה לתקוף את העובדים, צעק על השוטרים, אמר לויאצסלב שירחיק את אורי פן "יגמור אותו". אורי ניסה להרחיק את הנאשם מהמקום, אז נשכב הנאשם על הכביש לפני משאיתם של העובדים, וסירב לזוז ממקומו. ויאצסלב הודיע לנאשם כי יעצור אותו, השוטרים ניסו להזיזו מהכביש ולאזוקו, אך הנאשם השתולל והתנגד לאיזוק. תוך כדי האירוע השעין הנאשם את משקלו על ידו הימנית של אורי וגרם ליד להסתובב באופן שהסב לאורי כאבים עזים. לאחר מאבק הצליחו השוטרים לאזוק את הנאשם ומשכו אותו בכיוון המדרכה. בשלב זה התקרב הנאשם לויאצסלב והלם באגרוף בחוזקה בראשו - באוזן ימין. כתוצאה מכך נגרמה לויאצסלב אדמומיות באזור האוזן והוא נזקק לטיפול רפואי מקומי. במקביל הזעיקו השוטרים תגבורת.

בסיוע התגבורת הצליחו השוטרים להשתלט על הנאשם והכניסוהו לניידת משטרה בעודו מתנגד. במהלך

הנסיעה בניידת פתח הנאשם את מכנסיו והפנה את איבר מינו לעבר פקד אלעד בנעים (להלן: אלעד), במטרה להטיל את מימיו. בעקבות זאת הוצא הנאשם כדי להטיל את מימיו מחוץ לניידת.

בהגיעו לתחנת המשטרה צעק הנאשם לעבר רס"ל שי חי טורנג'י (להלן: שי חי): "אני אזיין אתכם אל תדאגו, אתם תשלמו על מה שעשיתם". לאחר מכן איים על אורי: "הלוואי ולילדך יהיה סרטן, אני מכיר אותך, וארדוף אחריך ואחרי משפחתך ואדאג לפגוע בהם כל עוד אני חי", והוסיף כי יקדיש את מאמציו לפגוע במשפחתו של אורי וידאג לכך שידקרו אותו בעתיד. הנאשם אמר לשי חי כי: "אני אזיין אתכם אל תדאגו, אתם תשלמו על מה שעשיתם". שי חי הסיר את האזיקים מהנאשם והובילו לחדר מבודד על מנת לבצע חיפוש על גופו. בתגובה אמר לו הנאשם: "מי אתה שתגיד לי מה לעשות?" והתקרב עם פניו לשי חי, אשר חש מאוים מהנאשם והדף אותו לאחור כדי להרחיקו, שמצדו היכה במכת אגרוף בפניו של שי חי.

שי חי ושוטרים נוספים שהיו במקום השתלטו על הנאשם, השכיבוהו על הרצפה ואזקו אותו, זאת בשעה שהנאשם מתנגד, בועט ברגליו ומשלח אגרופים לכל עבר. במהלך המאבק נחבל הנאשם בראשו, ואמר לשי חי: "אל תדאג, אתה תשלם לי על זה". אלעד הזהיר את הנאשם מספר פעמים כי אם לא יירגע, ישתמש כלפיו בשוק חשמלי. הנאשם המשיך להשתולל, ואלעד הפעיל את השוקר כלפי ידו של הנאשם. צוות מד"א הגיע לתחנת המשטרה, אך הנאשם סירב לקבל טיפול רפואי ופונה לבי"ח "תל השומר", שם פנה לתומר באומרו: "אתה היום לא תהיה עם הילדים שלך".

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לשי חי כאבים עזים ונפיחות באזור עין ימין, והוא פונה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים. לאורי נגרמו כאבים בברכו. בגין אישום זה יוחסו לנאשם עבירות תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 רישא לחוק העונשין (ריבוי עבירות); תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

מענה ומהלך המשפט

4. במענה מיום 2.6.20 אישר הנאשם את נוכחותו במקומות ובמועדים המפורטים בכתב האישום, וכפר באישומים כנגדו, בטענה כי לא פעל בכוח, לא תקף מי מהשוטרים, לא איים עליהם, ולא הפריע לעבודתם. בכל המקרים השוטרים הם אלו שנקטו אלימות כנגד הנאשם. אשר להחזקת סכין (אישום מס' 1) - הודה ברכיב העובדתי, אך טען כי מדובר באולר ששימש אותו לעבודה בשיפוצים - לחיתוך גבס. בתום הדיון נקבעו 3 מועדים לשמיעת פרשת התביעה, דיון רביעי לשמיעת פרשת הגנה ודיון חמישי לשמיעת סיכומים על-פה (בין 20.10.20 לבין 10.11.20).

פרשת התביעה נשמעה כמתוכנן במועדים 20.10.20, 22.10.20, 27.10.20, ובמהלכה העידו 18 עדים והוגשו בהסכמה דו"חות פעולה, מזכרים, צילומים, תיעוד רפואי והודעותיו של הנאשם (ת/1-ת/29). הנאשם יוצג במרבית המשפט (במענה לכתב האישום ובמהלך שמיעת פרשת התביעה) על ידי עו"ד לירן פרידלנד. זהו המקום לציין

כי בתחילת שניים מדיוני ההוכחות (20.10.20, 22.10.20) וכן בדיון שקדם למתן מענה לכתב האישום (12.3.20) ביקשה עו"ד פרידלנד לשחרר אותה ואת הסנגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם. הבקשות נדחו בהחלטות מנומקות.

5. בדיון מיום 3.11.20 שהיה קבוע לשמיעת פרשת הגנה, שבה וביקשה עו"ד פרידלנד לשחררה מייצוגו של הנאשם. זו הפעם נעתרתי לבקשתה, בין השאר לאחר שמצאתי כי "הוגדשה הסאה בהתנהגותו הפרועה של הנאשם כלפי באת כוחו, התנהגות שבחלקה הארי התרחש בין כתלי האולם לנגד עיניו של בית המשפט ואל מול ב"כ המאשימה והמאבטחים". עוד קבעתי כי "לכאורה, הנאשם הצליח בהתנהגותו להביא לדחייה של המשפט, אשר אמור היה להסתיים בישיבת סיכומים הקבועה לשבוע הבא. מובהר לנאשם כי דחייה מסוג זה תינתן פעם אחת בלבד, וכי בין אם יצליח לעמוד בקשר חיובי עם עו"ד אחר, אם לאו, דחיות נוספות לא תינתנה". בדיון מיום 10.11.20 התייצב עו"ד טל גלאון, ועתר לאפשר לו שהות על מנת ללמוד את התיק, ולהכין את הנאשם ועדיו לפרשת הגנה. ב"כ המאשימה בהגיונותו נתן הסכמתו לבקשה. בנסיבות אלה וחרף ההחלטה מיום 3.11.20, ראיתי אף אני להיעתר לבקשה, ופרשת ההגנה נדחתה ליום 12.1.21.

6. בתחילת חודש דצמבר פנתה ההגנה בבקשה להחליף פעם נוספת את ייצוגו של הנאשם. עו"ד אלון קריטי הודיע כי קיבל על עצמו את הייצוג באופן פרטי, וכי הוא מודע למועד הקבוע לשמיעת פרשת הגנה. בנסיבות אלה שחררתי את עו"ד גלאון ואת הסנגוריה הציבורית מייצוגו של הנאשם. לבקשתו של עו"ד קריטי נקבע מועד לתזכורת ליום 29.12.20. בפתח ישיבת התזכורת עתרה ההגנה לפסול את המותב, בטענה כי לא ניתן לנהל הליך בו אוחדו שלושה אישומים נפרדים שאינם קשורים זה בזה באופן שאיננו מתיישב עם הוראות הדין. הבקשה נדחתה בהחלטה מנומקת שניתנה על אתר. כן דחיתי את בקשת הנאשם לדחות את הדיון הקבוע ליום 12.1.21 לשמיעת פרשת הגנה. בהחלטה מיום 31.12.20 דחתה כבוד הנשיאה א' חיות את בקשתו של הנאשם (מערער) על ההחלטה שלא לעכב את ההליך (ע"פ 9209/20), ובפסק דין מיום 6.1.21 נדחה הערעור על החלטתי שלא לפסול עצמי מדיון בעניינו של הנאשם (המערער).

בהחלטה מיום 8.1.21 נדחה הדיון שהיה קבוע לשמיעת פרשת הגנה מיום 12.1.21 ליום 25.1.21, זאת בשל אילוץ בית המשפט. בהמשך לכך נדחה הדיון 3 פעמים נוספות (החלטות מיום 21.1.21, 25.1.21, 31.1.21) בשל נסיבות אישיות של ב"כ הצדדים, ונקבע לבסוף ליום 17.3.21 - לשמיעת פרשת הגנה וסיכומים.

7. בדיון מיום 17.3.21 - 4 חודשים וחצי לאחר המועד בו אמורה הייתה להישמע פרשת ההגנה, הודיע ב"כ הנאשם כי מרשו בחר שלא להעיד להגנתו, וכי לא יביא עדים מטעמו. ההגנה הוסיפה כי החליטה לוותר על השמעת סיכומים, ולהסתפק בסיכומי המאשימה ללא מתן תגובה. בשלב זה נערכה הפסקה בדיון, על מנת לאפשר להגנה להימלך בדעתה. לאחר הפסקה שבה ההגנה והודיעה מפורשות כי "הנאשם בוחר לא להעיד. אנו מכריזים אלו עדיי. אנו מוותרים על הסיכומים מטעמנו. ככל שחברי ערך סיכומים בכתב, הוא יכול להגיש אותם לבימ"ש, ואין צורך בהשמעתם לפרוטוקול. אנו מודיעים שאנו מוותרים על האפשרות להגיב לסיכומי המאשימה. נבקש לקבוע מועד לשימוע הכרעת הדין". בשלב זה הגיש ב"כ המאשימה סיכומים קצרים בכתב (1/ס), והוסיף על-פה כי הימנעותו של הנאשם מלהעיד מחזקת את הראיות נגדו, וכי החלטתו שלא להביא עדי הגנה מקימה חזקה כי ראיות אלו, לו הובאו, היו פועלות לחובתו. בשלב זה לא חזר בו הנאשם אמנם מהחלטתו שלא להעיד, אך ביקש (הנאשם עצמו) לשמוע את סיכומיו של ב"כ

המאשימה. בית המשפט, שעשה כל מאמץ לשמוע בכל זאת פרשת הגנה וסיכומים מטעמו של הנאשם, הבהיר כי "בית המשפט מוכן גם בשלב זה, והגם שהוגשו סיכומי המאשימה בכתב, לאפשר להגנה לחזור בה מהחלטתה שלא לנהל פרשת הגנה, ולשמוע את עדותו של הנאשם, ככל שכך תחליט ההגנה לעשות".

לאחר הפסקה נוספת בדיון במסגרתה שוחחו הנאשם ובא כוחו, ולאחר שכאמור הובהרה להגנה משמעות ההחלטה להימנע מהעלאתו של הנאשם לדוכן העדים, הודיע ב"כ הנאשם כי: "אני מתנצל על סערת הרגשות של הנאשם וזה מצביע על כל ההליך שעבר עד עכשיו והתחושות שיש לו לגבי תיק ספציפי זה. זה באמת מקשה על כל צד לבוא ולייצג אותו כשאלה הדברים. אנו חוזרים על עמדתנו, אנו מבקשים לא להעיד, חוזרים על ההכרזה אלו עדיי ומבקשים שבימ"ש ייתן את הכרעת הדין. אנו לא מבקשים לשמוע סיכומים בעל פה מטעם התביעה ומסתפקים במסמך שהוגש ובדברי התובע, ואיננו מבקשים להשמיע סיכומים מטעם ההגנה". בנסיבות אלה נקבע התיק לשמיעת הכרעת דין, ובמידת הצורך גם לטיעונים לעונש.

דיון

8. הנאשם ויתר אמנם על עדותו ועל הבאת עדים מטעמו (חרף המשמעות הראייתית לחובתו), ובאי כוחו החליטו באופן חריג ביותר להימנע מהשמעת סיכומים (צעד שיש בו להקשות על בית המשפט בעבודתו - ההגנה איננה ממקדת טיעוניה), אך בניגוד להגנה, בית המשפט איננו פטור מבחינת הראיות שהובאו בפניו, ומבירור האם המאשימה עמדה בנטל שלקחה על עצמה, להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר. לא ראיתי להקדיש פרק נפרד לפירוט הראיות, ואלו תיבחנו כחלק מפרק הדיון, ולמען הסר ספק, בנוגע לכל אישום בנפרד ובפני עצמו. זהו המקום להזכיר כי מוצגי התביעה הוגשו כולם בהסכמה, כחלק מחקירתם הראשית של עדי התביעה.

אישום מס' 1

9. רס"ב ציון הללי היה מעורב באירוע מראשיתו וערך את דו"ח הפעולה ת/5. מהדו"ח עולה כי לאחר שסירב לאפשר הטבעת אצבעותיו, ולאחר שהובהר לו כי ניתן לעשות זאת בכוח, התקרב הנאשם לתומר באופן מסוכן, השתולל, הניף ידיו לכל עבר, סיכל אפשרות להעתיק את טביעות אצבעותיו, ובמהלך ניסיון לכבול אותו הוטח הנאשם לרצפה. בשלב זה החל הנאשם לחבוט בפניו של תומר שהיה מעליו, ונעשה שימוש בשוקר על מנת לכבול אותו. זכרונו של העד באשר לאירוע היה חלקי אמנם, אך הוא נתמך בדו"ח הפעולה ת/5 שהוגש בהסכמה. העד אישר את תוכנו של דו"ח הפעולה, ובצד זאת הודה בהגינותו כי חלק מהדברים שנרשמו אינם חקוקים בזכרונו. העד אף נזהר מפני השחרה שלא לצורך של פניו של הנאשם, למשל כשנשאל על הפגיעה בפניו של תומר, האם ייתכן שהניף את היד בטעות ולא כדי לתת מכה, השיב כי איננו יכול לתת תשובה מובהקת (פר' עמ' 31 ש' 32 - עמ' 33 ש' 2).

תומר זכר היטב את האירוע, תיאר כיצד הנאשם התנגד באופן אלים לעיכוב ומעצר: "מתחילה פה מסכת של התנגדות אלימה מצדו, תקיפה שכוללת נשיכות, שימוש בידים, ברגליים, ממש אקט נורא אגרסיבי שנדרשו מספר רב של שוטרים כדי להשתלט עליו תוך שימוש בשוקר. בכל מצב ובכל מדרג אני מנסה להקפיא מצב ולהרגיע אותו, והבן אדם

פשוט באמוק ולא משתף אתנו פעולה, ונהפוך הוא, מפגין התנגדות אקטיבית ותקיפה כנגד כל הסובבים אותו" (פר' עמ' 21 ש' 7-18). מצאתי את העדות מהימנה, נתמכת בדו"ח פעולה (ת/1), שם תיאר העד התנהלות אלימה ותוקפנית של הנאשם.

רס"ר נטע פינסקר העידה באופן מפורט מאד, תיארה את הדברים מזיכרונה, לרבות פרטים שוליים לכאורה (עציץ נפול גדול בכניסה, בקשה של הנאשם מתומר לשחרר מעט את האזיקים שלוחצים לו). העדה מסרה תיאור ציורי שיש בו להמחיש את נוכחותה בזירת האירוע "הוא ותומר ביחד נפלו על הרצפה, שמעתי את תומר צועק איה וראיתי שהנאשם מנסה לנגוס בתומר ומנסה לתפוס, לא יודעת איך היה עם האזיקים, אבל מנסה לתפור לו את הפנים, את הפה ואת האף ולהרחיק אותו, עם הצוואר..." (פר' עמ' 26 ש' 1-14). ובהמשך: "כשהם יצאו מהחדר הוא נכנס כמו לאטרף, פתח את העיניים בצורה של עצבים" (פר' עמ' 27 ש' 9). העדה הקפידה בפרטים, דייקה, ונזהרה מלמסור עובדות שלא ראתה במו עיניה. לשאלה האם ראתה את הנאשם נושך את תומר השיבה: "לא, רק שמעתי איה. אחר כך היה לו סימן על היד" (פר' עמ' 27 ש' 24). בהתאם הוגש דו"ח פעולה (ת/4).

רס"מ יצחק קורן (להלן: יצחק) העיד כי הוא שהפעיל שוקר כנגד הנאשם בהנחייתו של תומר. בזמן שהנאשם היה על הרצפה אמר לשוטרים "אראה לכם מה זה עכשיו". מאוחר יותר, בשעה שהנאשם היה נתון בתא המעצר, שמע לדבריו שיחה בין הנאשם לבין אחיו במסגרתה אמר הנאשם: "שמעון, למה הקשבתי לאמא? למה באתי למשטרה? בקבר של אבא את כל הכסף של העסקים אני אתן לעו"ד על מה שעשו לי". לאחר מכן הוסיף: "שמעון, היה לי סכין הייתי עוד שנייה הייתי עושה מהלך". ראו בהקשר זה גם דו"ח פעולה (ת/8). בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא היה צד לשיחה בין הנאשם לבין אחיו, אלא שמע אותה מכיוון שעמד קרוב לתא השהייה בו היה הנאשם. לא ידע אם מישהו נוסף פרט לו שמע את דבריו של הנאשם, אישר כי האח נכח במקום על מנת להרגיע את הנאשם שהיה נסער באותו שלב, והעיד כי איננו יודע האם האמירה שהובאה לעיל איננה חלק מבלייל של דברים שאמר הנאשם לאחיו.

ראיות נוספות: תמונות החבלה של תומר (ת/3) שהוגשו באמצעות רס"ב סמי בן אשר; תיעוד הסכין שנתפס אצל הנאשם (ת/6) שהוגש באמצעות רס"ב דוד סלומון; דו"ח הפעולה (ת/7) שהוגש באמצעות רס"ר תומס כהן;

10. מצאתי את העדויות שנשמעו לפניי עקביות, מפורטות (בחלקן), זהירות מפני תוספות שהעדים לא קלטו בחושיהם, בעלות היגיון פנימי, ומשתלבות זו בזו ועם תוכנם של דו"חות הפעולה והמוצגים שהוגשו. העדויות והמוצגים מבססים עבירות של תקיפת שוטר והחזקת סכין שלא כדין, מעבר לספק סביר. טענותיו של הנאשם בתשובתו לאישום, וכן בהודעתו במשטרה (ת/14) - אין בהן כדי להחליש מעוצמת התשתית הראייתית כדי ספק סביר באשמתו. מכאן, גם בלא תוספת של חיזוק ראייתי כתוצאה מהחלטתו של הנאשם שלא להעיד להגנתו - סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: חסד"פ), המאשימה הוכחה עבירות אלו מעבר לספק סביר.

שונים הדברים בכל הנוגע לעבירת האיומים. זו מבוססת על עדותו של יצחק, ובעיקר על דו"ח הפעולה (ת/8). נראה כי האמירה המיוחסת לנאשם היא חלק משיחה בינו לבין אחיו, וספק בעיניי האם נועדה לאזניהם של מי מהשוטרים. האימרה המיוחסת לנאשם "שמעון, היה לי סכין הייתי עוד שנייה הייתי עושה מהלך", נשמעת יותר כ"שחרור קיטור" בשיח חופשי בין שני אחים, מאשר כאיום מכוון כנגד מי מהשוטרים. גם הנסיבות, בהן הובא האח לתא בו הוחזק

הנאשם על מנת להרגיעו, מתיישבות עם מסקנה זו. מכאן, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים באישום הראשון.

אישום מס' 2

11. האישום מבוסס במלואו על דו"ח הפעולה ת/11 מאת חאתם, אשר העיד לפניי וחזר על הדברים. העד תיאר מזכרוננו כיצד הנאשם תקף אותו: "מה שקרה שאני מנסה להסביר לו, הוא התחיל לדבר באגרסיביות בצורה מאיימת ולהגיד שכולם נכנסים, אף אחד לא זז, כולם נכנסים פנימה ונותנים עדות, ואני מנסה להסביר לו. הוא מתקרב אליי, נצמד אליי אף לאף, ניסיתי לא להחמיר את המצב. אני לא בן אדם אלים, אני תמיד מנסה להתחמק משימוש בכוח ומנסה להסביר לו שאי אפשר, שיירגע, שאקח עדות מאחד מהם. ואז לא זוכר מה אמר תוך כדי צעקות, אמר לי אני אתן לך יריקה ועשה ככה (מדגים משיכת הראש לאחור ובהמשך בתנופה קדימה) וטי ירק לי בפנים. אני רואה את הציטוט "אתה תתרחק או שאני אעשה לך טפו" ובזמן שהוא אומר את זה הוא ירק לי בפנים. אני אמרתי לו שהוא מעוכב, ביקשתי נראה לי עזרה מהיומנאית הוא עדיין התנהג באלימות, ואז בא עוד סייר ועיכב אותו" (פר' עמ' 42 ש' 8-1).

דו"ח הפעולה נרשם בזמן אמת, מפורט, ומתיישב עם דבריו של הנאשם בחקירתו (ת/15) לפיהם נכח בתחנה עם בני משפחתו על מנת למסור עדות באשר לאירוע בו היה מעורב אחיו. הנאשם לא כפר בהתרחשות אלימה בינו לבין חאתם, אלא שלטענתו (בחקירתו), השוטר הוא שנצמד אליו "נוגע עם האף שלו באף שלי" (ת/15 ש' 22). מכאן, עסקינן לכאורה בגרסתו של חאתם מול גרסתו של הנאשם. אלא שהנאשם החליט שלא להעיד להגנתו, ולכן מונחת לפני בית המשפט עדותו של חאתם בלבד. עדות זו נשמעה הגיונית, לא הובאה סיבה כלשהי מדוע לו לעד להעליל על הנאשם, ובנסיבות אלו אני קובע כי העדות מהימנה ומאפשרת קביעת ממצאי עובדה, לבטח משהיא נתמכת בדו"ח פעולה שתיעד את הדברים בסמוך להתרחשותם. בנסיבות אלה, ובהינתן חיזוק ראיתי (שוב - סעיף 162(א) (לחסד"פ), מצאתי לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את אשמתו של הנאשם בעבירה של תקיפת שוטר. מנגד, מצאתי לזכות את הנאשם מעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בשל כך שהעבירה של תקיפת שוטר כרוכה ושלושה בעבירה של הפרעה לשוטר, באופן שלא יהיה זה מוצדק להרשיע את הנאשם בשתי עבירות נפרדות בגין אותו המעשה.

אישום מס' 3

12. חלקו הראשון של האירוע - מהלך העניינים בין הנאשם לבין העובדים מחברת "פזגז", מבוסס בעדויותיהם של העובדים לפניי. גם הנאשם איננו חולק על התרחשות האירוע, אלא שלטענתו העובדים הם שתקפו אותו - כך בתשובתו לכתב האישום וכך בחקירתו במשטרה (ת/17). אין גם חולק על כך שהנאשם הוא שהתקשר למוקד 100. מעדויותיהם של העובדים עולה תמונה לפיה גרסתו של הנאשם, כי הותקף על ידי אחד מהם - יורי סורוקין, איננה מופרכת. יורי עצמו העיד כי לקח בכוח בלון גז עליו ישב הנאשם, וכשהנאשם הכניס את ידו לכיסו "זרקתי את הבלון, עשיתי לו חיבוק (מדגים תנועת חביקה), חבר שלי תפס לו את היד בכיס, פחדתי שיש לו או סכין שם או מברגה או משהו" (פר' עמ' 48 ש' 3-4). לטענתו של יורי, הנאשם החל אח"כ לזרוק עליו בלוקים (של בניין). שותפו של יורי, ניסים חלפון, העיד כי "היה מכות

כאלה, דחיפות, הם זרקו אבנים אחד על השני שם" (פר' עמ' 51 ש' 21). מכאן, הגם שהנאשם לא העיד להגנתו, מראיות התביעה עולה כי ייתכן שהוא זה שהותקף לראשונה. מאליו מובן כי אינני מקבל את גרסת המאשימה באשר למהלך הענינים המפורט בסעיפים 3-4 לאישום מס' 3, ובפרט נדחית הטענה כי הנאשם פנה בתלונה כוזבת למשטרה. טוב עשתה המאשימה משהחליטה שלא לייחס לנאשם עבירה כלשהי בנוגע לחלקו הראשון של האירוע.

13. המשך האירוע - הן ברחוב והן בתחנת המשטרה, מגובה בדו"חות פעולה מפורטים ובעדויותיהם של שוטרים רבים: תומר (ת/2), אלעד (ת/18), אורי (ת/19), ויאצסלב (ת/20), שי חי (ת/22), רס"ר שי דהן (ת/24), רס"ר אלעד שאלתיאל (ת/25), רס"ר גלעד ארודי (ת/26), רס"ר יהונתן שחורי (ת/27). העדים המרכזיים זכרו היטב את ההתרחשות, וממילא זו הייתה מתועדת כהלכה בדו"חות הפעולה. מצאתי כי השילוב בין העדויות לבין הדו"חות, כמו גם התייעוד הרפואי (ת/28, ת/29) והצילומים (ת/21, ת/23) מבססים היטב את העבירות המיוחסות לנאשם. אשר לגרסתו של הנאשם - בתשובתו לכתב האישום כפר אמנם במיוחס לו, אך בחקירותיו במשטרה (ת/16, ת/17) לא מסר גרסה כלשהי, וכזכור החליט להימנע מעדות בבית המשפט באופן המחזק את גרסת המאשימה. מכאן, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את אשמתו של הנאשם במלוא העבירות המיוחסות לו באישום זה מעבר לספק סביר.

סיכומים, ולמען הדיוק היעדרם

14. כזכור, הנאשם בחר שלא לסכם את טענותיו לענין האשמה, והותיר את סיכומי המאשימה ללא מענה. בכך פעל (שמא נאמר תִּדְל) הנאשם באופן חריג אמנם, והיקשה על בית המשפט, אך החלטתו זו של הנאשם נתקבלה בהתאם לזכותו לפי סעיף 169 לחסד"פ: "בתום הבאת הראיות, או משנתקבלה הודיה בעובדות ולא הובאו ראיות, רשאים התובע ואחריו הנאשם להשמיע את סיכומיהם לענין האשמה" (הדגשה הוספה - ג"א). כפי שניתן היה להיווכח, הכרעת הדין מבוססת ומנומקת על הראיות שהובאו בפני בית המשפט, בכל אישום ואישום בנפרד ובפני עצמו, מבלי שהחלטתה של ההגנה להימנע מהשמעת סיכומים השפיעה על התוצאה (לפסק דין שאושר חרף אי הבאת סיכומים מטעם ההגנה ראו רע"פ 2324/18 מזרחי נ' מדינת ישראל (3.6.18)).

תוצאה

15. אישום מס' 1: אני מורה על הרשעתו של הנאשם בעבירות תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין; החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין, ומנגד על זיכויו של הנאשם מחמת הספק מעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום מס' 2: אני מורה על הרשעתו של הנאשם בעבירת תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין, ומנגד

על זיכוי של הנאשם מעבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 רישא לחוק העונשין.

אישום מס' 3: אני מורה על הרשעתו של הנאשם בעבירות תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 רישא לחוק העונשין (ריבוי עבירות); תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשפ"א, 25 מרץ 2021, במעמד הצדדים